

AR
Fr. R. Krentzwaldi n. o. w.
Eesti NSV Riiklik
Raamatukogu
SP. 6755

nr. 9 märts

MEIE MATS

Tallinn, Müürivahe, 17 • Nädalaleht • 18 aastakäik • 1921 • Jaanuar, 8 • Nr. 1 (278)

Gori joonistus.

HEAD UUT AASTAT!

PROLOOG-SAPILOOG.

Henrik Saar (Ints).

1.

Hm. Kalendri, sa tead,
uue ostma nüüd pead, —
aasta uus.

Aasta nummert tegema
ümber tuleb õppida, —
aasta uus.

Wähe palja terega,
head uut aastat soovi ka, —
aasta uus.

Ainult wana palgaga
pead edes' teenima, —
aasta uus.

2.

Tuuleliit ja maaliit
juba laskwad ühist wiit, —
aasta uus.

End'ne wiha kustunud,
sõimusõnad ununud, —
aasta uus.

Kukk on puus ja Piip on suus,
Päts on puus ja Kukk on suus, —
aasta uus.

Wangutab Pikk-Hermann pead:
— Ei sest bundist tule head, —
aasta uus.

3.

26 kes tapetud,
nende asi waikinud, —
aasta uus.

Arupärimine see
ikkagi jäi wiigile, —
aasta uus.

Kogu kolis laiali,
surnu lehk ol' juureski, —
aasta uus.

Rei seal oma kella ka
pani puldil puhkama, —
aasta uus.

4.

Miilits õpib muusikat.
Warsti nad kõik näitlejad, —
aasta uus.

Küsib joodik kojuteed,
miilits laulab tal kupleed, —
aasta uus.

Ja kui ta murdwarast wiib,
ise plastikat siis teeb, —
aasta uus.

Ja kui tuleb aastlaat,
balganis neil paraad, —
aasta uus.

HEAD UUT AASTAT!

Head uut aastat! Head uut aastat! —
praegu soowitaks.
Arusaadaw, et see aastat
ei tee paremaks.

Waat, ses suhtes hea riskeeri
õnne soowida:
pole waja garanteeri,
et õnn tuleks ka.

Head uut aastat! — Mats ka soowib —
nõuab wiisakus.
Kuid mis sest Fortuuna hoolib
wõi see aasta uus.

Head uut aastat ministritel
„päewa elada“,
et wõiks rõõmul kriisirattel
kohta waheta.

Head uut aastat Riigikogul,
kirju perele!
Olgu kerge iga regul.
Kaswu werele!

Head uut aastat ametnikkel
kohta pidada,
et wõiks wiimaks aastil pikkel
miskit õppida!

Head uut aastat tollimeestel
toll'i määrata,
et meil hind kui wäljamaadel
ei wõiks langeda.

Head uut aastat marodöörel
wäljasureda.
Pole tugewust nüüd nõorel...
Mis nüüd pureda.

Head uut aastat „ninadele“
saada ristisi;
igal ühel peale selle
weel wiis ordeni!

Head uut aastat me parteidel
karwu katkuda
ja kui tarwis ka üksteistel
warbaid lakkuda!

Head uut aastat miilitsale, —
põlitsei, pardon! —
ära mine uulitsale,
kui seal rööwliid on!

Head uut aastat ajalehtil
sõimus wõistelda,
kas wõi kõwa p-de ehtil
üksteist wihelda!

Head uut aastat rahakursil —
Jumal sinuga! —
Paber ärgu mingi nursil —
peaks näppu ta!..

Head uut aastat, kes weel ilma —
wõib ju soowida.
Wõib ju saada puru silma...
Head uut aastat!.. Ha!..

Henrik Saar (Ints).

Kui naine küsib...

Henrik Saar (Ints).

Vaksal oli linnast eemal. Kuni linnani viis vaksalist vahel vällina vah Loruna tee, minnes mööda vaksali äärseid vabrikuid, mööda nende suure hoove, läbi jõeäärse madala poolvesise niidu ja vahelt alevimajade, mis pillut, nagu luuast rämpsuakesele maaparakale laiali ümber kitsaid vermes ja kärnaseid uulitsaid.

Hubert jõudis viimasele voorimehele. Ta küsis hinna, jäi ilma mõtlemata ja tingimata nõusse, tänades asjaolu, et mitte ei pruugi minna jala, sest ööläbi oli sadanud vihma ja tee porine, nagu virtsalohu äärne karjatanum.

Vaevalt sai Hubert istuda ja tõmbas voorimees ohje, ilmus trepile vaksalist noor daam valgeis kingis.

Kalessi rattad liikusid.

„Pidage!“ hüüdis Hubert voorimehele ja, pöörates daami poole, kergitas kübarat ja sõnas:

„Vabandage, lähete linna?“

„Ja,“ vastas daam kitsikuses.

„Mul on siin ruumi — kas ma tohin teid kaasa paluda?“

„Täna väga. Ja kui teil midagi selle vastu ei ole, toon ma oma pakkikese ka.“

„Olge nii head.“

Daam pööras hoonesse ja tuli varsti tagasi kast-kandilise ja raske pakiga, tuues tuikudes jalul ja hoides viltu mastis kehaga ning teise välja sirutet käega tasakaalu.

Hubertil oli piinlik, et pakki tooma ei läinud.

Kohe oli ta voorimehelt maas.

„Lubage, ma aitan.“

„Täna väga.“

Pakk asetati voorimehe kõrvale pukki ning daam ja Hubert astusid kalessi.

Voorimees pööras pukkis ümber ja sõnas:

„Aga nüüd tuleb kümme marka rohkem.“

„Sõitke!“ pahandas Hubert voorimehe peale.

Ja pehmed gummirattad, nagu valasid pori.

„Teie, muidugi, maksate voorimehe, siis palun ütlege mulle, kui suur on minu osa,“ pööras daam Huberti poole.

„Miks?“

„Ma maksan teile ära.“

„Palun väga, ärge mulle häbi tehke!“

„Kuidas?... Ei ole sugugi häbi. Teie mõtlete vast, et ma neiu olen, aga ma olen naine.“

„Ja siis?“

Sellega siis inimene, keda enam nii häbeneda ei tarvitse. Naine on juba proosa.“

„Kuidas häbeneda?“

„Noh, meesterahvad häbenevad ju vastu võtta naisterahvastelt raha, kui need naisterahvad mitte kassas või taga leti ei istu. See on nõrkus. Neiu võib nii meeldida, naise juures on ta otstarbetu ja niisama mõttetu, nagu juhuslise tutvustamise

juures: „Rõõmustab väga!..“ Ütelge, palju mul tuelb?“

„Vabandage. Teie olete praegu minu külaline. Otsekohele ütelda, võib ka olla, kui me oma nimesi avaldaksime, teie „rõõmustab väga“ südamest ei tule...“

„Oo, palun väga — ma olen teile väga tänuulik. Ja rõõmustan, et teie olite, nagu minu õnneks.“

„Hm... Ja... No usun. Aga kusagil ei võeta külalistelt külastäigu eest raha.“

„Need on külalised. Aga juhuslike võõraste inimeste aitamine on iseasi. Oleks mina, näituseks, meesterahvas ja ise teid palunud mind peale võtta, siis võtaksite raha vastu.“

Hubert kohmetas ja ei lausunud sõna.

„Ma ei ole sugugi haavatud, nagu peaks ma oma kohta afandavaks mulle mõne marga kaudset kinkimist, ei haava ka teid, nagu riivaks minu aitamine väga teie finantsse. Ma räägin täitsa, nagu harilik praktiline inimene, ausalt, ilma tagamõtteta. Ja ma olen naine. Neiu — siis ma ei räägikski. Kombed.“

„Ma saan aru. Aga lubage mul mu nõrkuse juure jääda.“

„Ei luba.“

Ja Hubert nimetas summa. Täitsa ükskõiksel, asjaliselt.

Daam maksis.

Hubertil tuli tagasi anda.

Ka see sündis.

Nad sõitsid ja rääkisid edasi. Asju, millest räägivad ikka võõrad üksteisele inimesed.

Juba jõudis linn.

„Vabandage,“ pööras Hubert daami poole. „Teie olete naine ja mõistate elu varjukülgede loomulikkust. Ja siis olete siit pärit, olete kuulnud, teate, kuna mina alles sisse sõitsin, täitsa võõras. Ütelge mulle, kus uulitsal on siin lõbumaja?“

Nagu suured hambad oleks salvanud igalt poolt daami, aga ta jäi rahule.

„Avalikke, seaduse järele lubatud, ei olegi. On sala. Aga kõige parem, kui lähöksite „Rooma caffeesse“. Seal istuvad õhtuti sees need kõige ilusamad. Ja loodan, et minu soovitusel rahule jääte.“

Oli linn.

Voorimees pööras jälle ümber ja küsis, kuhu uulitsa sõita.

„On teie kodu lähedal?“ küsis daam Hubertilt.

„Ei, teisel pool ääres.“

„Siis sõidame minu kodu kaudu läbi.“ Ja daam ütles oma uulitsa nime.

Nad jõudsid kohale.

Hubert tõttas pakki sisse viima.

„Täna väga,“ sõnas daam. „Paneme siiasamasse maha — küll sulane sisse toob.“

Ja Hubert pani paki trepi ette maha.

Daam ulatas jumalagajamiseks käe.

Hubert suudles.

„Vabandage,“ sõnas daam. „Kas tohin teid lõunale paluda meile kella neljaks? Olete vabal ajal?“

„Olen.“

„Võin teid oodata — maja nr. 57, korter 4?“ Noormees viivitas.

„Palun väga,“ jätkas daam. „Tulete?“

„Tulen.“

Käepigistus ja Hubert hüppas voorimehele ning daam kadus maija.

* *

*

Daam läks tuppa.

„Kuule, Artur,“ sõnas ta peale kallistust. „Ma oleks peaaegu vaksalist jala tulema pidanud. Viimane voorimees oleks nina alt ära läinud kellegi sissesõitnud herraga, aga see herra oli nii lahke, nägi, et tee porine ja mul valged kingad jalas, ning võttis mind kaasa. Ma palusin teda meile kella neljaks lõunasöögile. Ega sul midagi selle vastu ei ole, Artur?“

„Ei ole. Aga ma pean ise kell kolm kodust ära minema.“

„Kuhu?“

„Kella poole neljase rongiga naabrilinna ja ei pääse sealt enne tagasi, kui vast homme õhtuks.“

„Fui!... No, mis ma siis teen?“

Ja naine oli nõutu, segane.

„Tema aadressi ma ka ei tea, et talle äratelda!“

„Võta teda üksi vastu.“

Naine näris huuli.

„Ma saan aru, üksi... Ega see vastuvõtmine nii kunst pole. Aga meesterahvas, ja sina ära!..“

„Tühja kah. Noh, ütleme, tal on minu juure asja, ei leia mind kodust eest. Ja õhtusöök. On minu hea sõber — ja sellega on kõik seletatud.“

„Jah, naabritele küll. Aga sina ise?“

Mees sai äritatud. Ta läks näost punaseks kui vähk. Silmad löiksid täis viha.

„Sa tead, et ma ebausklik olen. Pea seda kord meeles. Ma ei eelda sinust midagi paha, aga sa sunnid seda tegema. Sa just juhata, et ma sind kahtlustama peaks hakkama.“

Rahustades ruttas naine tema juure, paitas tema kuume põske ja suudles vihaseid silme.

Mees jäi rahulikumaks.

„Noh, nüüd oled kõik mu hea südamerahu ära rikkunud!“ kaebas mees ja oli valmis nutma.

Naine viis ta istuma, silitas ja suudles ta pead.

* *

*

Hubert tuli punkt kell neli.

Proua Lain, nii oli Arturi naise nimi, läks talle lävele vastu ja tõi ta saali.

„Täna, et tulite, kuid ma kahetsen, et ma teid mitte, kõige vähem, tundi paar varemaks ei kutsunud: mu mees läks punkt kell kolm kodust

ära ja ei tule enne tagasi, kui vast homme õhtuks. Ja ma tahtsin nii väga teid minu mehega tutvustada.“

Hubert kohmetas veidi ja sõnas poisikese-likkuse argtusega hääles:

„Kahju väga. Niisugusel juhtumisel vast kordan ma oma külaskäiku teinekord ja sõidan praegu ära. Vast vabandate, minu siinolek teie mehe äraolekul võiks teie peale vast mõnda soovimata varju heita.“

„Palun, mitte. Külaskäigu kordamise vastu, võib olla, ei ole mul midagi, aga tagasi te küll ei lähe. Teie, ütleme, ei tulnud naabrite silmis (minu juure, vaid minu mehe juure — ja ei leidnud teda eest. Noh, ja nii... Palun, istuge.“

Hubert istus.

Tema kindlajooneline profiline ja otsekohese julge ilmega, täis jõudu, vaade oli juba sõites proua Lainile meeldinud, kuid nüüd, külaskäigule valmissäet, oli Hubertis, peale ilusa musta sabakuub-ülilkonna, valge vesti, hingava slipsu ja klantsaabaste veel midagi muud, mis nagu tihe, otsekummist laine peale ujus ja vallates mattis mesipaksu magusasse urmi. Proua Lain oli kui nõiut.

Hubert märkas noore naise piinavat kirklikkust ja ta tundis enese lollis seisukorras olevat. Ta kartis, kuidas saada ära minna, sest Hubert ei vihkanud midagi enam kui naisterahvast armukallistusi, mis tulevad pimedast armastajast südamest. Vihkas oma esimese ja õnnetu armastusest saadik.

Hubert põgenes iga mitteilukutselise armastaja armastuse eest. Ja see põgenemine oli raske, sest Hubertis olid seks kõige mõjuvamad takistused: tal oli ilus kehaehitus, mehine, julge nägu ja ülesastumine, mahe sonoor hääli ja hästi istuvad elegant riided.

Ja nüüd tekkis jällegi kuristik, oli vaja põgeneda. Kuid ka põgeneda oli raske.

Proua Lain oli igapidi korrekt ja tagasihoidlik, püüdes olla väga, väga asjalik, ja ainult tema silmad rääkisid elukogend Hubertile, et noores naisel on keemas raske mäng.

Jutt läks inimeste otsekohesuse peale.

Siin küsis proua:

„Vabandage. Teie olete otsekohene inimene, ma mäletan teie küsimist teel, nii otsekohene, et...“ Ta otsis asjata sõnu ja jätkas: „Siin loodan, et teil ka midagi selle vastu ei ole, kui mina otsekohene olen.“

Hubert tundis, et tal veri näkku läheb.

„Oo, palun väga.“

Kuid mitte näidata tahtes, et ta punastab, tegi ta enese koduseks ja läks klaveri ette.

Proua jäi toolile istuma.

„Vabandage, mind imestab, et teie armastate oma jõudu raisata, et teie naisemeheks ei hakka, sest patt on olla nii tugev, mehine ja, vabandage, ilus meesterahvas, et mitte isa olla.“

(Järgneb.)

Gori joonistus.

„No küll mürab!... Kas see jälle mitte kusagilt mõni endine kojateatri primadonna ei ole?”

Uksed lahsti.

* kiriku lähedal elas kingsepp, kes iialgi kirikus ei käinud, ega koguduselt nõutavat kirikumaksu ei maksnud. Kord õpetajast mööda minnes küsis see:

— „Kuule, wend, mispärast sa kirikumaksu ära ei maksa?”

— „Dole kirikus käinud.”

— „Ei puutu asjasse, kiriku ukseid on kõigile lahsti.”

Teinekord näeb kingsepp õpetajat möödaminemat, jookseb välja, kumardab aupaklikult ja sõnab:

— „Õpetajaherra, makske oma saabaste tööraha ära.”

— „Mitte kunagi ei ole ma sinu tööd tarwitanud.”

— „Ei tähenda, minu töökoja ukseid on alati lahsti.”

Sewlin.

Karsklane joojate lauas.

Katkend kahjekõnest.

Henrik Saar (Ints).

— „Siis sina hoiad ennast nii ütelda järestulewa soo kasuks. — Nii ütelda, tõu parandamise mõttes. Ei joo. Kahju.“

— „Kuidas na?“

— „Ma mõtlesin selle peale, et kõikisugused pulliühisused loomade tõu parandamiseks on, inimestel peaks ka midagi sellesarnast olema... Siis saaks sa parema leiwa peale, kui su aabitawäe kindrali amet on. (Waheaeg.) Waata, kuidas see waht keeb... Tahad sa parem see kõwa, idiotiline pudel olla, kui see elurõõmus kihijew waht?!”

— „Aga kui sa selle peale mõtled, et teine sinu pärast uulitsarennis magama peab, siis on ikka parem pudel olla.“

— „Uulitsarennis! Ha-ha-ha! Waheldust peab ju olema. Iga õhtu palwega magama minna — see on liig schablooniline, igaw ja tüütaw wiimaks ära.“

— „Noh, olgugi see. Aga kui sa, ütleme, kidurana, haiglasena oleks sündinud, sellepärast et sinu isa jõi ja oma jõuga pillawalt ümber käis.“

— „Ükskõik. Jooksin niisama.“

— „Ja kui kõik niisama teeksid, siis kaoks inimesejugu maa pealt ära.“

— „Noh, seda nüüd ei ole. Kuna mina iseomale elan, muretsed sa selle eest müidugi, et rahwas ei wäheneks. Ja sinutaolised karskuse prohwetid on ju maailmas niisama paratamata nähtus, kui kõhutoibi.“

— „Ja niisugused peaks, kõik kooliõpetajad ja ajakirjanikud olema, kelle käes rahwa juhtimine on.“

— „Eksid. Mitte ajakirjanik ei ole rahwale eeskujuks, waid ajaleht. Et midagi õpetada, peab seda ise läbi elama. Kooliõpetaja, noh, see on teine asi. Tema peab selle tarkuse, mida teised oma waewaga on muretsenud edasi andma. Tema peab juba tarwilist eeskujut andma. Müidu ustakse teda wähem, kui kuuwalgust.“

— „Sellega siis — sa annad mulle nüüd õiguse.“

— „Jah, õigus sul on. Aga mul oli sinust kahju. Kas sul mitte piinlik ei ole waadata, kuidas mina joon. Waata näe! Sul ei ole sugugi kade meel?“

— „Mitte põrmugi. Kahju on mul küll sinust.“

— „Noh, siis olene omaga tasta. Mul kahju, sul kahju. Pole katki midagi. Üks jalg lühem, teine selle eest jälle pikem. Tead aga:

Siis elu on, kui painaw uni,

kui puudub lõbu, lahutus:

Wiin, neiud — meie elutuli,

me eluwaewa jahutus!

Kui kodus nutab waesus nurgas

ja mure sul peagu urkas,

siis mine kõrtsu ja joo end täis!..

— „Aga kui ei ole, mille eest juua?“

— „Noh, siis tehtakse olemise eest weidi tööd ja ikka juuakse.“

— „Aga kui tööd ei saa?“

— „Ah, mis meie niikaugese juurdleme. Noh, siis surrakse ära, puuakse end üles, wõetakse naine wõi hakatakse wargile. See on, mis parajal silmapilgul kõlbab wõi pähe tules.“

Tunnikell lööb.

— „Loodan, et teie wastu ei räägi, ma pean praegu teie seltskonnast loobuma, lubasin kuhugi minna.“

— „Kui sa seda puhtast südamest räägid, siis mine, aga kui sa na wormitaitmiseks, siis... noh, teeksin sulle suurema sõnakulu. Ja kui sa jooksid. Aga nii on hale. Mina joon ja sina ei joo. Oleme kui kahes klaas purgis. Mul on hea, sul parem. Ma tahaks sulle ka anda, aga ei saa ja südame peal on nihuke, just nagu oleksid seal kildid ernekõlgaste sees pestitemas.“

— „Pole wiga. Nägemiseni... Head aega!..“

— „Nägemiseni. Ah, jah... Tahasin suit veel küsida, miks sa naist ei wõta?“

— „Minu waraline seisukord ei luba seda wael.“

— „Ha-ha-ha! Aga kui sinu järestulewa soo loomise plaan niiviisi nurja ei lähe. Mõtte hoolega tee peal järele. Meie wõtame sind kõige parema meelega wastu. Jäta kõik, kus kurat ja tule jooma!“

— „He-he-he, ei! Ei ma nii pea lootust kaota. Aga oled sina ka selle peale mõtelnud, mis sind tulewikus ootab?“

— „Ei. Homse päewa eest muretsmise keelab piibel ära.“

—o—

MIS SUURED NINAD ARWAWAD NAISEST?

Minister:

Naine on, ked' tunnistama päewal pead de facto, kuid de jure, kui ju kätte jõuab õhtu.

Riigiametnik:

Mu naine on kui ülem kuri, kes wastu pead mul annab plaksu. Ma tehku tööd, et küürus türi... Ta teistel annab altkäemaksu.

Postiametnik:

Naine on kui sõjaaegne kiri, mida sa ehk saad küll lugeda, kuid igaüks wõib teda ka tsenseeri, ka warustada oma templiga.

Raudtee wedurijuht:

Naine on kui wana wedur, mis ei jaks liikuda, müidu, kui weab teise pidur — siis läeb sõit wõi Tallinna!..

Axel Olil.

—o—

Uuest' ...

Uuest' õnnesoovid suus,
 uuest' algab aasta uus,
 uuest' Toompeal algab Kogu,
 uuest' waielus lööb woogu,
 uuest' jahitaks de jure't,
 uuest' keellenapp teeb muret,
 uuest' „ninad“ saawad ristid,
 uuest' head potschoinõi listid,
 uuest' aetaks riigi jonni,
 uuest' Soom' saab samagonni,
 uuest' rahakurs on naru,
 uuest' lehed andwad säru,
 uuest' ametnikud kurdid,
 uuest' tee peal pole purdid,
 uuest' tekkib palju saksu,
 uuest' antaks atlkäemaksu,
 uuest' libedad on juudid,
 uuest' ka Maipühäl nuudid,
 uuest' ikka tehtaks raha,
 uuest' joodaks mõistus maha,
 uuest' maid meil jagatakse,
 uuest' maksjeg' pügatakse,
 uuest' rõõmsad onupojad,
 uuest' nende pesjad soojad,
 uuest' tõuswad toiduhinnad,
 uuest' läikwad filmapinnad,
 uuest' pole ainust palki,
 uuest' palju wargafalki,
 uuest' esitused kallid,
 uuest' riigidaamel ballid,
 uuest' rahapuudus kole,
 uuest' küttepuid ei ole,
 uuest' Aamerik meid aitab,
 uuest' „Walge“ hambaid näitab,
 uuest' tahakstime kiitu,
 uuest' ei saa Genfi liitu,
 uuest' wäljamaal läab kulda,
 uuest' leitaks põlewmulda,
 uuest' raudteel palju mõnu,
 uuest' tehtaks sõjakõmu,
 uuest' kositakse naissi,
 uuest' lõigatakse paissi,
 uuest' laguneb hulk koola,
 uuest' tšhekiga saab soola,
 uuest' õpetakse piibelt,
 uuest' Kata õp' b Siebelt.
 uuest' tehtaks riigihoonet,
 uuest' mõisnik jälle von et...
 uuest' paberosiid kallid,
 uuest' üürgawad pitspallid,
 uuest' palgaga jäeb nälga,
 uuest' kuskilt ei saa wõlga,
 uuest' näitama pead passi,
 uuest' lähewad kõik sassi,
 uuest' häda, häda peale,
 uuest' Muhamed läab mäele,
 uuest' tulewat ka Päästja,
 uuest' wiivat alla räästa...

Henrik Saar (Jnts.)

Uue aasta ettekuulutused.

Henrik Saar (Jnts.)

Ei pruugi sugugi olla prohwet, et ettekuulutada asju ja sündmusi, mis tulewikus. Kuna mõni ajaleht isegi päewasündmused kumuli waletab, mida on siis weel ettekuulutuste juures riskeeri? Räägi, Rein, ja õndsad on, kes usuvad.

See olgu, nii öelda, oma firma kiituseks. Aga alamal järgnewad ettekuulutused on küll ilmale-sündinud tõed, sest nad ajawad nii mitmed wihale ja marru. Arusaadaw — tõde on walus.

Nende ettekuulutuste allikas sündis järgmiselt: sai wõetud üks margaline Eesti Wabariigi kassatäht, mis neljas kord kokku kleebitud (milline aukartus marga wastu!), wiheldud teda Kunbergi lendawal saunalawal (kus ta liimist lahti läks), uuesti kokkukleepitud määrega, mis nüüd on hakanud liimima tuuleliitu, maaliitu ja taewaliitu (mispärast keegi enam marki wastu ei wõtnud — haiseb!), põletud tuhaks põlewkiwi sees (kuna põlewkiwi ise järele jäi) ja laiali raputud klaasitäie ülemiste järwe wee peale, mis nii wäga meie riiki iseloomustab. Wee pealt wõis siiski neid ettekuulutusi lugeda.

Kuulete, wee pealt! Mõni ajaleht lõikab oma teated aga tuule pealt... *

Tööerakond moodustab maaliiduga, taewaliiduga ja saksstega tugewa ja odawa otsaga walitjuse. Uus kokkulepe sünnib kolmesammulise tagasiastumiseega tööerakonna poolt (täiesti uus nähtus selle erakonna elus: enne kaldus ikka ainult pahemale ja paremale poole), kus juures maaseadus kalewi alla pannakse, usuõpetus kooli seatakse ja mõisad nende seitsme saja põlwe omanikkudele tagasi antakse. Kroonumõisad jääwad kindralitele, kes läbi-läbi kroonumehed. *

Peaministriks walitakse mees, kellel ükskõik mis alal suured teenused, kuid mitte poliitika alal. Ei maksa meeldetuletada mõistulugu hawist, kes hiiri püüdma läks — pannakse hiirte keskele weepurgi sees. *

Arupärimisega nende 26 tapetu asjus ei ole endiselt õnne. Nüüd tulid wiimasel meeldetuletamise korral jõulud kätte. Siis Küünlapäew, Wastlapäew, Palwepäew, Lihawõttes, Jürripäew ja mine tea, mispärašt Jürripäew. Ka on peasüüdlane wäljamaal ja seda ei saa seal kätte. Teatakse küll, kuhu riiki ta läks, aga kuidas leiad ta seal üles?! Arwate, et wäljamaa politsei kedagi otsitawat kätte saab — ega's seal pole passi ega sissekirjutamist. Seal palju inimesi ja kes neid kõiki tunneb! Kui juba wäljamaal, siis — kadunud! Olgu see siis lihtimõrtsukas wõi ohwitseermõrtsukas. *

Et rahwas kauba puuduse ja kaupmehed litsentside sabas seismise ja atlkäemaksu wõimise üle

Gori joonistus.

**Pealinna mööb-
liga toad.**

— „Teil on siin üks mööbliga tuba ära anda?“

— „Jah, on küll! — Aga ainult sellele, kes päeval ja ööl kodust ära on!“

nuriseda ei saaks, jäeb wabakaubandus. Et aga hin-
nad nii ei langeks, kui väljamaal, määratakse
hästi kõrge tollimaks. Sest kui väljamaa kaup
werekinnas, wõiwad ka meie oma wabrikandid
hinde tõsta — wõistleja on kehis.

*

Et mitte kahetlasi näitendisi ei mängitaks, wõ-
tab politsei pidude eeskawade täitmisi oma peale
— kuna tal hea politseinikkude näitejeltskond soe-
neb. Kiwilombi Intsul keelatakse kupleede laul-
mine ära, sest et ta politseid „ei kardab ja armastab“,
ja kui kusagil pidul, miniatüür-teatris, kinos wõi

Gori joonistus.

UUE AASTA WASTUWÕTMINE ARESTIMAJAS

(Pilt lähemast tulewikust, kui politseinikkude muusikakoor lõpulikult täienenud on).

Arestandid: „Oh, sa püha taadike, mis-sugust hirmust piina inimene ühe soru ja sõna laulu eest peab kannatama... Enam ei võta ma eladeski wiinatilka suhu!”

kabarees kupleesi waja laulda on, siis tuleb kupleelauljaks lähem linnawaht kutsuda. Hea kord on ikka hea kord.

*

Et riigimeeste ja naiste rinnad suurriikliselt hiilgaks, säetakse sisse veel järgmised uued ordenid: „Püha Wägipulga orden” — jonnitajamise eest, „Püha Ahwi orden” — isikliste omaduste eest ja

„Patune Müüriwähe orden“ — ainult meesterahwastele tõsistele salandunikudese. Eriti daamide jaoks on „Püha Sarwe orden“ ja „Püha Kohwi orden“. Wiimane paelaga kaelas kandmiseks.

*

On lootust, et Eesti esitajaks Pariisi Burtsew jäeb. Siis algab kohe sõbralik läbikäimine Eesti ja Prantsusmaa wahel Suur-Wenemaa ülesehitamise suhtes. Paremini ikka surm, kui mitte midagi tegemine. Pardon, Eesti praegune Pariisi Saatkond! Ei ole kuulda osnud, mis Te head teinud. Kas olete jõudnud kuidagi kümnele inimesele selgeks teha, mis on Eestimaa?.. Mis?.. Ei oska nii hästi keelt, ei oska Eestit tutvustada?.. Mja, jaa... Teil pole Burtsewi vastu midagi?..

*

Liitlased tulewad otsusele, et kui Eesti otse waja on, siis ei pruugi seda mitte sõjariistadega teha, waid ainult esineda nõudmisega, et Eesti Wabariigis president walitaks. Presidendi walimise juures läheb jonni ja parteitülide tõttu kõik lõhki. Pole meest, keda walida. Ott ei tunnista Kostat, Kosta ei tunnista Otti. Ja kui riid ei waiki, aetaksegi kõik kotti.

—o—

Näremärkused.

New-Yorkis palunud Georg Smithy Colorado kubeneri ette panna kahe naise pidamise seaduse eelnõu, tähendades, et selle aate läbiwiimine teha kubeneri Lincolnist suuremaks.

No waat', kus mees, kellel kodune rahu armas pole.

Meil jaoks kaks meest ühe naisega küll läbi, aga kaks naist ühe mehega.....

*

Soome liikmemaks rahwasteliidus on 80.000 dollarit, s. o. 25 miljoni Eesti marka.

Kas pole hea, et Eesti wälja jäi? Kust juudas meie need miljoniid wälja oleks wõtnud? „Cat Noir“ ja „Jardin d'Hiver“ tõrguwad ka miljoniid trahsterimaksuks maksimast.

Ega's rahwasteliit pole mõni pulliühitus wõi karshufelts — liikmemaksu poolest.

*

Ostsin 30. detsembril läinud aastal juhtumisi „Tallinna Teataja“. Huwitas, kes ta toimetaja. Seal kohal lõpus joonekehe all, kus wastutawa toimetaja ja wäljaandja nimed, seisis:

„Johannes W. Jensen romaani. Tõlkinud P. Grünfeldt. „Ühiselu“ trükk, Tallinnas.“

Mja, jaa. Kas on see Jensen paha kirjanik wõi Grünfeldt halb tõlkija, aga labane asi see „Tallinna Teataja“. Mõni romaani nüüd!..

H. Saar (Ints).

—o—

Mäkerdi-Mari äpardanud näri- õine tulewiku-ennustamine.

A. Sakalan näriõine jutustus.

Mäkerdi Mari oli ilus tüdruk.

Ei, tõesti ikka ta oli ilus tüdruk. Tüüpe, ümar-gune ja paljutootaw nagu isekiwiina waat. Ühesõnaga: säherdune dots, kelle uhkel möödanemisel koigi tõsiste kangemast soost „siurulaste“ suud wett jooksmata hakkaks. (K slowu skasatj: ma julgen isegi oletada, et ka Henrik Wisnapuu kord eelmainit ebalõbusasse situatsiooni on sattunud ja et selle filmapilgu saawutus ongi tema pörutaw-traagiline õhke: „Jumalaga, Ene!..“) Rohkemast sõnamu-linast keeldudes, usun, et suudan teile Mäkerdi Ma-rist kõige kujutawama ja tõenäolisema pildi anda järgmiste lühidate sõnadega, milledega keegi „waga wend Isandas“ teda, kord kiriku ukse taga koh-tades, taidustanud: „Waat', kus alles õde — paks ja punane nagu paradiiši õun!..“ — kus-juures ta wagadusega maskeeritud näoplaad kahet-sewa ilme omas..

Kõiki eeltoodud autoriteetlihi argumente kokku wõttes, loodan, ega teiegi mulle vastu ei taha waielda, et Mäkerdi Mari ikka tõesti esimest sorti iludus oli. Aga, kahjuks, on meie küla nooredmehed esteetikast arusaamises ja lugupidamises alles sar-nasel halatsemisewäärilisel, ürgaegsel arenemisast-mel, et seda iseloomustust nende kohta sugugi kui diffamatšiooni wõtta ei tule: „nad ei tea üleüldse esteetikast põrmugi rohkem kui siga pühapäisest päewast!..“ Wähemast kirjutas Mäkerdi Mari just ja ainult selle arenemispuuduse arwele selle kurwa tööolu et senini ükski mainitud isandatelt talle weel naistetanu tooma ei olnud tulnud, kuigi tema elukell möödanenud Usji-Maarja päewal juba oma kolmkümmendwiis pauku ära oli lõõnud..

Kui nüüd otsekohesed tahame olla, siis peame küll tunnistama, et ega's Mäkerdi Mari seda tanuhilbakast nii waga poleks iskanudki, sest neiu-põlwe-elu oli ikka õige lõbus, kuid seda tegema sundis teda üks üpris waga kohutaw nähtus: et, kontaktis elukella paukude rohkenemisega, tema iludus wäewõimul kahwatama kippus, olgugi, et Mari teda mitmesuguste kunstliste wahendite abil endisel tasapinnal hoida püüdis. Silme alla tekki-sid kanawarbad nagu künniwad sügijel keha-põllul. Mari oli küll peremehelt palgakauplemise juures nädala kohta naela püülijahu („puudriks“) wälja tinginud, kuid see lõppes igakord tingimata juba neljapäewal wõi reedel otse ja wiimastel nä-dalapäiwil käis Mari ikka, nagu sügawalt rati-kuse maetud, kaebades, et temal filmad waluta-wad. Ka põskede puna pleekis — ei tahtnud awi-tada enam ei „konsupunane“ wärw ega kotiriide-lapiga nühkimine... Ainult juustele suutis sea-rafw weel endiselt toreda läike anda; ja kuigi ka nende seas mõni üksik hall karw nähtawale il-mus — selle kiskus Mari kohe ühes juurtega wälja...

Kõigest sellest hooltsast remondist hoolimata kuulatas Mari, kirikuteel — kus ta enamasti igal pühäl käis: „ennast näitamas, teisi vaatamas“ — igast suuremast nais- või meeskirikuliste salgast mööda minnes, igakord südamewabinas, kas mitte kuskilt sõna „wanatüdruk!“ ei kuuldu, mis tema kohta sihitud oleks... Ja kui ükskord tõesti see hirmus sõna kuuldus, oli selle mõju säherdune, et Mari jalapealt ringi keeras, koju jooksis ja siin sarnasel määral pisaraid walas, et peremees, teda juhuslikult nähes, end sunnitud tundis olewat küsima, kas ta ehk mitte silmili rokatoobrisse pole kukkunud...

Nüüdsest peale oli Mäkerdi Marile selge, et oli juba kõige wiimase aeg alustada wõitlust elu või surma peale, selle embleemi kätteisaamiseks, mis teda selle koleda nimetuse eest kaitseks. Ja kohutusega täitis teda mõte, kas wast ehk ei olegi juba „üheteistkümmes tund“ selleks, mööda läinud...

Ning täna, näärilaupäewa õhtul, tahtis ta, wastawalt wanadele traditsioonidele, näärilõhest tulewiku-ennustamisest, teada saada, mäherdusi tagajärgi see wõitlus eestulewal aastal annab.

Ta läks esiti kirikusse, kus südamlise palwe ohwerdas Jumalale, et see ta südamefoowi tulewal aastal õige pea laseks täide minna. Õhtulasi palus ta ka temalt abi eelseiswa tänaõie ennustuse kordaminekuks, s. o. õiglaste ja soowitawate resultaatide saamiseks.

Ülendawa lootuse ja rahutundega hinges, lahkus ta kirikust. Ju ikka Taewataat tema palwet teiste omist eraldada suutis ning teda kuulda wõttis — ega's süda muidu nii kergeks oleks läinud!..

Koju tulles, oli juba aeg tawaliste ennustustega algust teha.

Ta pühkis kõige pealt toa puhtaks ja siis pühkmed õue, jäädes ise pühkmehunniku otja kuulatama, misfuguseid heli kõrwu kostab: kas kella-helin, lapsekisa, või laudade kolin. Öö oli selge ja tähed särasid kui küünlad kirikusolnud jõulupuul. Külmal tungis läbi riiete, pannes ihu mõdisema ja hambad lõgilema. Mari kuulatas, seistes kui soolajammas pühkmehunniku otsas, umbes poole tundi, kuid ükski hääl ei ilmunud ööwaikust wägistama. Õfegi külakoerad, tawaliselt õhtuti muusikat tehkes kui purjus sinfoonia-orkester, olid nagu kokku rääkinud: nüüd mitte oma larmiga waikust rikkuda. Mari kuulatas seni, kuni tundis, kuidas külmal juba liikmeid kangestama kippus; alles siis liikus ta nukrana tupp.

Toas oldi wahapeal juba õnnewalamisega-seletamisega algust tehtud.

Mari laskis ka endale õnne walada. Tuli wälja mingifugune imelik wigur, millest keegi midagi mõistlikku wälja seletada ei suutnud — ifegi saajaastane wanaema mitte, kes ometi ses suhres autoriteedina esines.

Kuna teised weel õnnewalamisega ametisse jäid, läks Mari õue.

Senised ennustused olid, kui ka mitte tühiised

wõi tähtsusetad, siis ometi asjasse, milles Mari otsusele tahtis jõuda, mitte otsekohe puutuwad olnud. Nüüd tahtis ta katset teha ennustusega, mille tagajärg talle, muid kommentaariji mittelubades, otsekoheje wastuse annab...

Ta wõttis ruttu kinga jalast ja wiskas, temaga enne õhus risti tehkes, ta kõrges kaares üle wärawa...

Silmapiilgu järele kuusis ta kuidas king mütlatades maha kukkus... Ærewusest mattuwal hingel ja kangesti põksuwal südamel, ruttas ta wärawa...

Siin oli king... Ta kumardas — ja suutis waewalt rõõmukarjatust tagasi hoida — king oli taldapidi maha kukkunud, nina wäljapoole!..

Pinewus lahkus... Mari silmist weeresid suured ümmargused pisarad ja kukkusid üksteist tagajades külmetanud lume peale, kuna ta juu kaitse heli tänupalwe-sõnu sojistas... O, see Taewataat — ta oli ikka tõesti üks hea mees, et tema palwet nii kohe kuulda wõttis!..

Mari püüdis oma ärewust waigistada, et kingawiskamisest weel teist ja kolmandat korda toimetada — sest nagu teada, on ju säärastes üleloomulistes tegewustes pea ikka ja alati kolmekordne kordamine ettekirjutatud... — Ning mõlemil korral leidis ta kinga — nagu see ju nüüd ka enam teijiti tulla poleks wõinudki — üsna samases seisangus nagu esimesel korral.

Rõõmust täidetud südamel, läks ta tupp tawaga.

Toas oli õnnewalamine juba lõpetatud ja teist-laadi tulewiku-ennustamisega algust tehtud. Laua peal oli kolm ühefarnast kummulikeerat tassi, millele all peitunelid: ühe all — sõrmus, teise all — leiwatükike ja kolmanda all — natuke mulda. Ennustustfoowija pidi kinnisilmil laua juurde astuma ja ühte tassidest puudutama: selle järele, mis puudet tassi all asenes, wõis ta siis oma tulewaastase elu kohta teadwusele saada. Nii tähendas sõrmus — abielu (wõi kui ennustaja juba abielus, siis sellesse puutuwat õnne); leiwatükk — leiwatõnne ja muld — kahilemata surma.

„Mari, tule, katju nüüd sina ka oma õnne!“ hüüti talle tuppastumisel wastu.

Mari ei pidanud seda küll nüüd enam tarwiliseks, sest tema oli oma tulewiku kohta juba teadwusel, siiski, et pilkamisi teiste poolt ära hoida, nagu ei julgeks ta oma saatusele silma waadata, astus ta laua juurde ja puudutas ühte tassidest... Tuli — sõrmus...

Wärisewail kätel kordas ta, nüüd seda katset weel teist ning kolmat korda... Ja nagu lauataatud — asenes puudutat tassi all igakord jällegi sõrmus!..

„Mari, sina saad tõesti tulewal aastal mehele!“ hüüdsid pererahwas, poolimestes, poolmaljates...

„Ää-äh, kus wanatüdruk weel mehele saab!“ naeris Mari wastuseks — tehkes ise üllinimilisi jõupingutusi, et wägijä õiletikkuwaid pisaraid —

rõõmupisaraid — tagasi hoida... Isegi see sõna „wanatüdruk“ — ei näidanud talle täna õhtul enam nii hirmus olewat kui senini — teadis ta ju nüüd ometi kindlasti, et warsti enam keegi seda sõna talle öelda ei tohi!..

Onnekatsumistega lõpule jõudes, heideti warsti magama, kuna lamp näärilise kombe järele, lauale põlema jäeti. Ka Mari pugus süngi.

Agas ta ei saanud uinuda: seks olid ta mõtted alles õhtuste sündmuste arendamisega liigselt tegevuses... Ta wahitis tahmunud lakke, kus prussakad, omi pikki katsesarwi mängitades, üksteisega „flirti“ löid — ja mõtiskles:

„Kes peaks küll olema Je mu „tulewane“?.. Kas Tõnuri Jaak? Wõi Säinafilma Jüri?.. — Jüri küll ei meeldiks just... aga no!... — Wõi on ta koguni mõni tundmata?..“

Aegamööda kaldujad ta mõtted ijkuteist kõr-wale.

„Kas peaks mu „tulewane“ olema waene wõi rikas?..“ mõtiskles ta juba. „Mine tea!.. Ei ole ju sõherdust ennustust, mille waral seda wõiks teada saada...“

Agas pea! Eks ole ju olemas ometi ka üks sõherdune ennustus, mille waral ka seda wõib teada saada... Nojah! — korutas ju wanaema alles hiljuti pika loo kellegist tüdrukust, kes just sellisama ennustuse abil oma „tulewase“ waranduslise seisukorra üle selgusele jõudis...

Mari tõstis pea üles ja kuulatas: kõik magasid juba raskesti. Silmapilgu kahtles ta weel: wõitlesid argtus ja uudishimu... Siis lipjatas ta waikselt süngist wälja ja lahkus sama waikselt ka tagasi...

Pooljookstes ruttas ta üle õue — lamaste lauda juurde... Ukse taga seisatas weel wahje... kuid lihts wõitis uudishimu lõpulikult: ta wõttis ukse lahti ja pugus ruttu sisse...

Wähilawal käel haagitas ta seespoollt ukse. Siis kuulatas: kuulbus ainult lamaste rahuline mäletsemine ja tema enda lüdamis wõimatu wali tuksumine...

„Issa, Pojuka, Pühja ristike!..“ sosistas ta, pigistas filmad kinni, liikus tagurpidi kejet lauta, küürutas — ja paljastas istekoha...

— „Noh, kas puutub nüüd libe wõi karune käsi: kas on mu tulewane waene wõi rikas...“

Ta ei saanud algatud mõtet lõpetada, sest hirmsa hooi tagajärjel äkki sinna, kust ta oma uudishimule rahuldust ootas, lendas ta kukerkuuti üle peakaela lambaõimesse...

Hirmsa karjatusega awas ta filmad... Kuu ronis just parajasti pilwe nurga tagant wälja ja puistas terve lauda heleda walgusega üle... Sellel walgusel nägi Mari, et temale hooi andja — oli juur must jää, kes pealegi juba uut pealetungimist walmistas...

Walgukiiirusel kargas Mari püsti ja enne kui imestanud jää „noh“ki sai teha, oli ta juba laudast wäljas ja jooksis, lauda alt pärani lahti unustades, toa poole kuidas jalad wõtsid...

TULEWIKU NAINE.

—Sarwik—

Tartu naisgümnaasiumis on usuõpetuse asemele plastilise tantsu kursused sisse seatud.

Juba ammu rääkis ma: mis usuõpetust naistele tarwis! Opiwad seal ainult kõiksugu rumalusi.

Läheb mehele, kohe wäga terane: „Kas sa tead ka, et sa mu käsualune oled? Kas sa tead, et piiblis on öeldud: „Naine on mehe pea? Silmapilk asu oma mehe kohuste täitmisele!“

Ole hea, katsu aga seletada, et lugu piiblis hoopis ümberpööratud on, siis läheb alles päris põrgu lahti. On juba kord nii loodud, et naised kõigist asjust wastupidi aru saawad. Ütle sa temale: must, tingimata teeb ta põlastaw-imestawa näo ja ütleb: walge!

Ehk jälle: „Taewas tule appi, olen ma küll puunuiaga kokku sattunud! Istub ja tuhneb oma ajalehte, nagu tal naist polekski. Wõta piiblist eeskuju: Salomoniloli terve leegion naise, ja kes neist millestki puudu tundis? Sinul aga see üks-ainus ja seegi hädas. Huu, sa hüolge, põrandalapp niisugune!..“

Piibel on suur ja lai, nii et kõiki wõimalusi ette tuua wõimata.

Mis wõib aga waene mees pühakirja täis (olewale naisele wastata? Midagi! Kannatab waid ainult ja waikib.

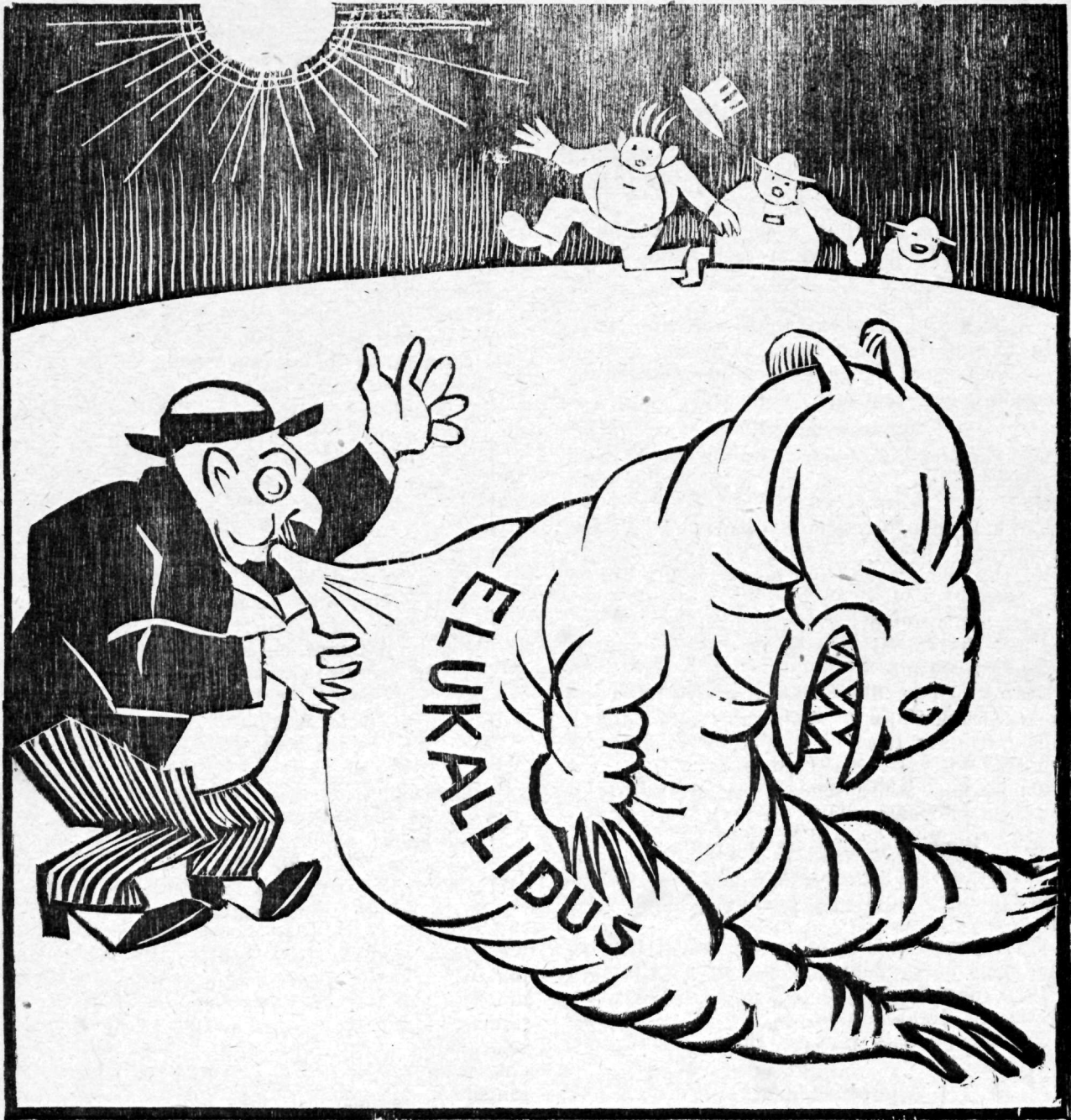
Teine on lugu, kui naine pole piibli looga lähemat tutwust teinud ja ainult plastilisi tantsusi oskab. Mesinädalatel wõib ta siis meest kõiksuguste plastiliste liigutustega rõõmustada, ja mis on naisterahwa tugew külg, kui mitte läbi ja läbi, igas poosis, igal juhtumisel, ikka graziöös olla.

Plastilistes olemistes jagab mehega woodit, plastiliselt äratub teda hommikuti unest, plastiliselt hüppab pükstesse ja plastiliselt tõmbab jalga sukki; ka kõõgitudrukuga riidleb plastiliselt. Ja juhtub abielus mõni wäike ütlemine, na omade wahel, siis wõib mees kindel olla, et ta ainult plastiliselt antud kõrwalopsu saab. Uhesõnaga, mitte üht juhmi, nurgelist liigutust, kõik aina plastiline. Abielu muutub paradiisiks, balleti etenduseks. Mees ei tarwitse kuhugi „Punasesse Kassi“ ehk teistesse sarnastesse asutustesse müüdawaid tantsijannasid imetlema minna, kõik on käepärast kodu ja ilma rahata.

Arusaamataks jääb, miks kaswatusteadlased nii hilja, alles nüüd selle hülgawa ja ometi nii lihtsa mõtte peale tulid, kuidas tublid Eesti pereinai kaswatada. Niipalju õnnetuid abielupaare oleks wast õnnelikud olnud!

Lõpuks, kui ehk siiski kodune plastika natuke tüütawaks läheb, ei hakka üks plastiline naine ialgi oma mehe kallal nuruma, waid leiab omale uue kaastantsija ja hakkab wäga plastiliselt mehele sarwi passima. On mees niuwõrd jõhker, et tal selle loomuliku peaehte wastu midagi ütelda on, wõidakse ju lahku minna, iso-

Gori joonistus.

Marodööri ahastus.

— „Appi, seltsimehed nülgijad!... Meie rammus piimalehm hakkab kokku kuiwama!“

— 0 —

enesestki mõista, jällegi plastiliselt, ilma tülide ja enesetapmisteta. On tema aga nõus, ehk, mis tihemini juhtub, ei märka omi haralisi sarwi, elatakse väga plastiliselt elu otsani, kuni ükskord eeskujuliku kasvatuse saanud naisuke oma jalkesed plastiliselt sirgu a'ab. Noh, siis on loomulikult kõigele kröschka. Hing wast wiskab toas

weel ühe plastilise kukerpalli ja algab plastilist reisu taewa poole.

Nii üks kui ka teine lõpp on väga armas, rohkem wariatsioonisi aga ette tulla ei wõi. Seega täieline abielu õnn garanteeritud.

Mehed, andke tänu neile, kes on lahendanud raske probleemi!

Kiiskiriad.

(Kirjutatud awaliku arwanise naha peale.)

„Järkjärgult“.

Tööerakondline walitsus lubas riiki järgjärgult rahuaegsesse seisukorda wiia.

— Tallinna toitluswalitsus otustas tshekileiwa hindu tõsta järkjärgult 6 marga 50 penni pealt 14 marga peale.

Ühe ropsuga mainitud kõrgusele leiwa hindu tõstes oleks wist mõni kodanik roosi kõhtu ehmanud!

Nüüd aga läheb järkjärgult...

— Järkjärgult kawatsetakse ka riigi tehaseid ja tööstusi seisma panna.

— Järkjärgult ligneme ka wiimasele päewale kus: „kõik kondid lähewad kokku krobinal!“

Hobuste passid.

Tööerakonna uus hiigla tööruun ei saa passi. Miks? Kas ta ei ole siis täieõigusline riigi kodanik?

On küll, aga — hobuse tundemärka ei saa kirja panna.

Kõrgus: Loome ei feisa sugugi jalul. Mõõda siis ta kõrgust!

Karw: Wana karwa ammugi maha ajanud, nii et meelestki läinud, mis wärwi see oli ja uus pole weel kaswanud.

Märgid: Pinte. (Pante nüüd see kirja, kes teda peale selle ujal dab weel riigiwankri ette panna!)

Tunnistajad: Keegi ei tõenda, et hobune auvalt saadud ja püha eraomandus on.

On see nüüd kellegi pass?

See on ju walge pilet!

Kuub jutustab oma ehulugu.

„Sündisin 1914. aastal ühes suuremas rätslepa äris ja hinnati mind 10 marga alla. Ostja oli üks isand.

1917. aastal müüdi mind Täiturul poolpruugituna ühele mustatöölisele 100 marga eest.

1920. aastal walmistab Eesti wabariigi walitsus minust 1000-margalisi.

Eks näeme, mis juur asjamees minust weel edaspidi saab!“

Ujalooline tõde.

„Meie maa on juur ja lai, tulge ja walitsege meie üle,“ ütlesid kommunistid.

Ja kõik, kes läksid neid walitsema, leidsid, et Wenemaa tõesti suur ja lai on ja pidasid paremaks taganeda.

Õige samm.

Walitsus kawatseb, nagu kuulda, uuel aastal „Seewaldi“ wainuhaigetemaja üle wõtta.

Ega see ei olegi uudis, oleks pidanud seda juba ammugi tehtama, aga kellegil ei tulnud meelde jarnast head nõu anda.

Meil ju weel riiginõukogu ega riiginõunikka pole. Ehk nüüd siis saab ka selle asutuse.

Inimesesoo heategijad.

Peaminister teatas Asutawa Kogu kõnetoollilt, et toitlusminister isiklikult sõitnud sadamasse ja sealst heeringaid autoga sadama tehastesse wendanud.

Ütelge weel, et walitsus warustuse asjus midagi ei tee!

Kui soowite, läheb ka heeringaid wälja müüdma!

B. del M.

—o—

Asjata.

Mattu Poks'i (Kiwilombi Jants'i kupleed.

Nüüd pikad pühad juba läbi

ja wiinatsekid läbi ka.

Nii mõni mees sai suure häbi —

läks soolaputka' aurama.

Teel minnes politseid küll palus:

„Pai, papi, ära nalja tee!“

Seal sulid sees ja peks on walus!

Ja teewad külme kuppusi!..“

Kuid asjata kõik palwe oli see!

*

Me riigi asjad nõnda suured,

et otja, äärt ei aru saa!

Seepärast otjitaks de juret;

wõib olla, waja keisert ka!..

Kuid wäljamaal ei Eestit tunta

ja seda ainult teatakse,

mis huluwad hulk Wene hunta...
Ja liitu meie tahtsime!..

Oh, asjata tõest soow meil oli see!..

*

Maaseadus sai meil walmis tehtud

ja usuwabaduse nõu.

Sai kallal palju waewa nähtud —

nii paljugi käis üle jõu.

Kuid seadused need palju aitsid,

meid wiisid sammu edasi.

Maaliit ja taewaliit need laitsid...
Nüüd pääfemas nad pukile... —

Kas asjataks ka teewad seaduse?

*

Üks kena neiu mulle meeldis;

ta olla neitsi, ütles mul.

Ma tahtsin wiibi tema seltsis

ja armastada nii, mis hull.

Ta ajas wastu: „Ei ma taha! —

Mind kosi naiseks omale!..“

Kuid wiimaks aga aitas raha...
Ja wiimaks tööd sai arstile...
Ei asjata tõest neitsi olnud see...
—o—

Sellele uus aasta ei algagi, kes ei osta

„Meie Matsi“ tähtsamat 1921.

Hind 30 marka.

Saada raamatukauplustest ja lehemüüatelt. Pea-

ladu „Meie Matsi“ talituses Tallinnas, Müüri-

wähe tänawas nr. 17.

Kafee.

Kus magust shokolaadi,
kus magust marmelaadi —
see on kafee!
Kus marmorlauad walged,
kadett ja wärwit palged —
see on kafee!
Kus seinte lärwed — peeglid,
kus wiisakuse reeglid —
see on kafee!
Kus juukseis kallid kammid,
all jalge telegrammid —
see wast kafee!
Kakao, piskwiit, käemusu,
hotelli söit, oh usu —
see on kafee.

Charles.

Pärnu murk.

— „Wuuh kui häbemata,“ sõnas ihnuskoivanaeit postkontoris, margita kiri näpu wahel, ametnikule, kes talle nõu andis tarwilik osa marka peale panna ja lähemasje postkasti wiisata, kuna wanaeit Sindi wabriku postkasti taga otsis.

— Keegi seadust ja kirja tundmata palweideke tahtis wiimati oma hääle Taewaliidule anda. Seda juhtumist tarwitas aga naaber Naljahanmas ja sehkendas salaja walimisesedelile: waata Jesaja raam. 41. peat. 24 s., kes pahaaimamata siis jedeli kasti laskis. Wanaeit pidi hiljem rabanduse saama, kui kuulis, et ta hääle tühja läinud ja

mis see salm lausub, nimelt: „Teie ei ole mu meelet enam kui ei ühtegi. Teie töö on ussist. Hirmus on see, kes teid ära walitseb.“

— Maaliidu meestel wesi ahjus, et Tõstamaa ja Pootsi mõisamajasje wallakoolid hüüdma pan-na tahetakse — kust seda hulka küttematerjaali wõtta! (Kust seda aga parunid wõisid?!) Wististi soowitawad seeki (waestemaja) koolidele korteriks. Kae ikka hallparunisi!

Rahwalik nädalleht

„Meie Mats“

on mitmekesine ja huwitaw ajakiri.

„Meie Mats“ ilmuwad: luuletused, jutustus- sed, wested, päewakajad, pilkelood, naljasaulud ja muud lõbiterad. Igas numbris on hulk nalja- pilte. Kelle nina tahtis, selle näopilt on ka kõhe lehes.

„Meie Mats“ toimetuses on alaliselt tegewad toimetaja Henrik Saar (Kiwilombi Ints) ja kunst- nik Gori. Kaastöölisteks on tuntud msulewiskurid Hans von Käkk, luuletajad J. Hõbelaiisk ja En Adm, kirjanik Charles, pilkepistur B. del M., Ed. Troonia, Sarwik, P. poiss, Alex. Tammo, Gihwi Onkel ja hulk erikirjasaatjaid igas maanurgas.

„Meie Mats“ tellimise hind on talitusest ise ära wiies — 30 marka kuu ja postiga ristpaela all kätte saates — 33 marka kuu. Üksik nummer 9 marka.

Kilulinna solaurkad.

Henrik Saar'e (Ints) romaan.

(Järg.)

Siin filma wastu.

Läbi katuse wäljahupanud oli Lindse wiimajel filmapilgul ja tema tagaajajate kõnet trepi otsa juures kuulnud.

Tal oli selge — Habermann ei olnud õige Ha- bermann.

„Ha! Nuuskurite wigur!“ naeris ta. „Waja neid weidi tõgada.“

Üle plangu turuplatstile wälja ronides, kus üks woorimees, kes hobust jootis teda imestusega wah- tis ja tagasi ei hoidnud sõnamast: „Näha, et aed teie tellitud pole.“ — jäi Lindse seisma ja mõtles, kuhu asuda, et nuuskuritele täielise Napoleonina wastu astuda.

— Ei ole hea seal oodata, kus ta kaugelt näha... Ja äkitselt peale tulla... Kus oleks sel- leks paras koht...

Lindse seisis ja mõtles.

„Pea jäi wist teisele poole planku mahja,“ mõmises woorimees endamisi ja pööras hobusega minema.

Oli haruldaselt waikne ja liikujaid wähe.

— Siin kaua seista ka ei maksa, — arutas Lindse endamisi. — Wiimati tulewad ja näewad mind siin — kokkujuhumine ei ole nii mõjuw...

Ja Lindse püüdis mõttes kohta leida, kus tagaajajatele wastu minna.

Seal lõi ta nagu särama.

— Lähen neile wärawasse wastu!

Mõeldud — tehtud.

Ja Lindse tõttas ruttu, et mitte nuuskuriji enne wärawast wälja lasta.

Ta jõudis wärawa ette.

hoowis oli kõik waikne.

Läks tükike aega.

Lindse ootas.

Seal kuulis ta hoowis kirumist ja liginewaid sahtme.

Tuldi!

Lindse wõttis seisangu, nagu paneks ta põlema paberossi.

Elimesena astus wärawast wälja Habermann. Silmapilgul jahmus ta üllatusest ja hüüdis:

„Siin ta ongi!“

„Kes on siin?“ küsis Leets, kes kõige taga oli.

„Ah, kurat, me Leetti ette ei lasknud!“ muhe- les Artur.

Wahpeal oli Habermann Lindsele kae öla peale pannud ja mõlemad waatasid üksteise otsa.

„Mis te tahate?“ küsis Lindse?

(Järgneb.)

ASUTAW KOGU †.

Riigikogu Sassi: „Ka mina saan ükskord
niiviisi wanawara museumi riulil hapnema!“

Naroowa.

Ara arwa,
et Narwa
Naroowa
ei hoowa
koselt tulles
laineid rülles
selgkõlgseid
nagu hülgeid!..

Pista sisse pea —
läinud pea!
Pista jalg —
läind kui halg!
Hüppa esi —
tina wesi
nagu nuku
wallib uppu...

Henrik Saar (Ints).